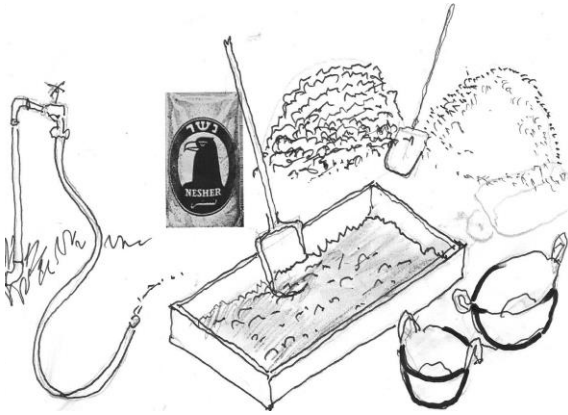

היו זמנים... בלדה לטפלה

עבודות הבנייה בשנים הראשונות של הקיבוץ נעשו על ידי מרכז הבניין וצוותו. בטון עורבב ביד, זיפ זיפ, חצץ, מלט ומים, מובל לאתר במריצה ובמידת הצורך הועלה בדליים לגובה. עם תחילת הקמתם של מבני קבע, הבנייה בוצעה על ידי "מפעל בנייה" של התנועה הקיבוצית, בעיקר עם פועלים עולי חדשים מאירופה. במקביל עבודות 'חצר' נמסרו לקבל דרוזי, עבאס, שלמעשה שלט על כל העבודות השוטפות וגם על התחזוקה.

כעבור זמן נרכש "טפלה", מערבול בטון קטן ששימש בעיקר ליציקת המדרכות הראשונות. במרוצת הזמן, כמעט כל עבודות הבנייה בוצעו על ידי "סולל בונה" ותפקידו של "מרכז בניין" הפך לפיקוח וניהול.

עם ההתפתחות ענף הבניין בארץ, הוקמו מכוני בטון שהובילו את החומר במערבלים ממונעים ומוחר יותר בליווי משאבות שאפשרו יציקה ישירות לאתר, אומנם רק בגישה צמודה ובהמשך הובאו משאבות שהובילו את הבטון למרחקים גדולים יותר.

כעת מופיעה בבית העמק המשאבה הכי ארוכה בארץ עם זרועה של 72 מטר ליציקת ממ"ד הנמצא בתוך שכונה ללא גישה למשאית. יציקת הממ"ד הסתיימה בשני שלבים ובהצלחה.

